Ч. 67 Четвер 23 марта (5 цьвітня) 1900 Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і руск. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гаусмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовом пересилков:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Справи соймові. — З угорского сойму. — Положенє в Італиї. — Турецко-росийский договор).

В понеділок по полудни зібрали ся рускі посли, щоби застановити ся над внесенєм пос. Гупки в справі неподільности селяньских ґрунтів і витвореня сим способом середної селяньскої посїлости земельної. Внесенє пос. Гупки має свою історию. Вже в 1889 році, з почину тодїшного міністра ґр. Фалькенгайна, ухвалила австрийска державна рада рамовий закон о такій не примусовій неподільности селяньских господарств, а полишила поодиноким соймам свободу, на основі сего рамового закона ухвалити краєві закони о такій неподільности. Пос. Гупка уложив проект до такого краєвого закона і сей стоїть на дневнім порядку теперішної соймової сесиї. Над внесенєм переведено в рускім клюбі лише ґенеральну дебату. До обсудженя поодиноких параґрафів клюб не приступив, а то по причині, що кодифікация сих параґрафів в більшій мірі ще не усталена. Аґрарна комисия зрозуміла вже, що кодифікация сего закону недостаточна і подекуди неясна і длятого вибрала субкомітет для точнїйшої стилїзациї всего проєкту.

Сільна комисия радить над справозданєм краєвого виділу о управі продажи соли. Продаж соли є, як каже справозданє, дуже добре зорґанїзована. Сіль продають всюди по назначених цінах, а перерва в продажи лучає ся дуже рідко, та й то лише тогдї, коли зайде несподївана перешкода котроїсь салїнарної власти або із сторони зелїзниці. Управа продажи покрила вже всї страти перших літ проби і весь інвентар та вже має по конець 1900 року 46.900 зр. надвишки. Краєвий виділ хоче сю надвишку поділити в половині на фонд резервовий, а в половині на фонд емеритури, для урядників при управі продажи, бо ті урядники не належать до етату краєвого виділу і не мають права до емеритури з краєвого фонду. Управа продажи соли гадає завести таку зміну, щоби кожда топка соли була окремо опакована в грубий папір; в такім разї буде сіль забезпечена і від занечищуваня і від обтовканя. Цїна остане ся і при опакованю така, як доси.

При буджетовій дискусиї в угорскім соймі, заявив президент міністрів Сель, що угорска депутация квотова буде переговорювати з сею австрийскою депутациєю, яку австрийска рада державна оголосить леґальною. Чи австрийска депутация уповажнена ще до загальних функций, се не належить під осуд Угорщини, але виключно австрийского парляменту. Супротив твердженя посла Урґона, що Угорщина наслїдком напливу нїмецких капіталів входить в зависиме відношенє до Нїмеччини, заявив президент міністрів, що Угорщина не отягала би ся навязувати такі подібні інтереси з Нїмеччиною навіть тоді, коли-б відносини до Нїмеччини не були такі приязні та тїсні, як отсе тепер. Дальше зазначив президент міністрів Сель, що він є противником митового тягару та уважає се в теперішних відносинах шкідливим для Угорщини. Бесїдник підпирає відтак закид Кошута, мов би австрийский кабінет не був конституцийним, та мов би угорске правительство було надто податливе супротив австрийского правительства. Против сего закиду сьвідчать висліди нарад, які відбули ся послїдними часами між обома правительствами. В дальшім ходї засїданя міністер скарбу Люкач предложив проєкт до закона в справі знесеня календаревого та інсератового стемпля з днем 30 червня 1900.

Політичне положенє Італії, викликане політичними розпорядженями правительства і внаслїдок них обструкциєю крайної лївиці, що раз більше заостряє ся. Внаслїдок тої обструкциї зрезиґнував президент палати пос. Кольомба. Правиця рішила при новім виборі віддати голоси на дотеперішного президента і Кольомба обіцяв вибір приймити. Однако крайна лївиця заповіла, що унеможливить наради під его проводом і всякими способами буде старати ся не допустити до голосованя над новим реґуляміном. Парляментарна криза так заострила ся, що говорять о можливости розвязаня палати.

Про росийско-турецкий договір доносять з Царгорода через бюро Вольфа, що переговори щодо будови зелїзниць в північній Малій Азиї покінчили ся вчера. Туреччина обовязала ся уділити концесиї на сї зелїзничі лїнії росийским капіталїстам, коли-б сама не хотїла, або не могла приступити до будови сих лїний.

Новинки.

Львів дня 4-го цьвітня 1900.

— **Перші доктори медицини на львівскім університетї.** Передвчера о 11-ій годині перед полуднем відбула ся на медичнім видїлї перша

О чоловіці, що згубив пересьвідчене.

(З словіньского — Івана Цанкара.)

(Конець).

В тім часї вийшов з бічної улички якийсь високий чоловік, в тісно запятій, сивій намітці, в цилїндрі на голові і золотих окулярах. В правій руці, на котрій виднїла рукавичка помаранчевої краски, держав тонку, чорну паличку, з широкої кишені намітки визирали ріжні записані папери.

Мрмолїя здрігнув. Неясне причуте заволоділо ним, і то причуте росло скоро, розширювало ся на всї сторони і вкінци наповнило ціле его серце та стало ясне і тверде.

— Чому той чоловік так гордо і самосьвідомо йде, чому він так твердо ступає? як переходить попри вистави, підкручує вуса, має золоті окуляри і елеґантну намітку.... Его груди з правого боку неприродно високі — там мусить бути пересьвідчене. А то пересьвідчене на всякий спосіб дуже грубе і тверде, бо инакше не ступав би так гордо і твердо ... Вкінци з лиця подібний він цїлком до людий, що крадуть пересьвідченя — який задертий ніс, які хитрі очи!....

Мрмолїя пустив ся слїдом за незнакомим. Перейшли кілька довгих улиць. Мрмолиї видало ся, що він декотру з тих улиць в житю своїм не бачив. Він замітив неодну цікаву річ, якої доси не стрічав. Так наприклад побачив на виставі за вікном книгарні словіньску книжку.... Перед дверми одного високого, темного дому задержали ся, і Мрмолїя приступив до високого незнакомого:

— Даруйте, ласкавий пане, що я представляю ся: Йов Мрмолїя. Я хотів би поговорити з вами кілька слів....

— Помпілїй Стреха, посол до ради державної.... Прошу....

Перейшли довгий ряд темних сходів і сїний, аж вкінци прийшли перед високі двері. Помпілїй отворив, і по кількох чемностях і оправдуванях сїв на мягкий фотель. Коли шовкова подушка легко під ним подавала ся, зробилось ему дуже приємно, і він спитав вічливо:

— Звідки приходжу я до тої чести, пане Мрмолїя, що ви зволили мене нинї відвідати?

— Пане после, я плачу точно мої податки, і менї здаєть ся, що мене загально уважають за поважного і честного чоловіка.... Тому нещастє, яке мене нинї рано навістило, доймає мене тим більше. Коли та справа не буде в який спосіб полагоджена, то моє істнованє знищене, а житє пропаще.... Прошу вас, пане после, не будете немилосерднї.... то лишить ся між нами, і нї найменша тїнь не упаде на ваш честний характер....

— Позвольте, пане Мрмолїя — менї здаєть ся, що ви не конче ясно висловлюєте ся. Ваші слова якісь загадочні, темні.... Вправдї деколи то й добре, як чоловік говорить загадочно, неясно — то додає єму в очах народу слави глубокого мислителя.... Але в приватній справі то не йде.... простіть....

Мрмолїя склонив ся, поправив ногами диван і закашляв.

— Позвольте, що я вам цїлу справу відкрию — оповім все по порядку.... Я мав пересьвідчене, оправлене в зелену шкіру і ще дуже добре удержане, лиш на рогах трохи стерте....

Посол кивнув головою.

— Розумію.... розумію....

— І подумайте — рано, коли я прибудив ся, нема нїгде мого пересьвідченя. Я глядав его між книжками, під сукном на столї, перешукав одїнє, цїлу комнату — та дармо. і я не можу собі пригадати, де я его згубив.... В хвили, коли я вас, пане после, побачив, обудилось у мнї якесь неприємне причуте....

Лице Помпілїя уложило ся в дивні, хитрі зморщки, окуляри задрожали.

— Ой, хитрий з вас чоловік.... я то знаю....

На устах появив ся усьміх, він підніс вказуючий палець правої руки. Той палець був дивно короткий і грубий.

промоция трех слухачів: Петра Пренґовского, Ґенр. Маньковского і Болесл. Келяновского. Акту промоциї довершив ректор проф. Абрагам при участи професорів лікарского виділу і універентетгу; в торжестві взяла участь і численна університетска молодїж та публика. До промованих промовляли ректор проф. Абрагам і проф. др. Прус на темат ваги лікарских наук і пожелали їм доброго поводженя на вибраній дорозї. Опісля др. Кадий вручив їм докторскі дипльоми.

— **Концерт „Лютнї“** відбуде ся в сали „Народного Дому“ нинї (в середу) 4-го цьвітня під дирекциєю Меч. Солтиса, директора гал. товариства музичного і при участи пп.: сопранїстки Людвики Марек, альтистки Анни Прокоповичівної, тенора дра Кароля Черного, баса Алекс. Нижанковского, фортепянїста Здисл. Щепаньского і орхестри 30 п. п. під управою капельмайстра Роля. Ваґнера увертуру з опери „Der Bärenhäuter“ і Землиньского фантазию з оперової казки „Раз було“ виконає (по раз перший) орхестра; мішаний хор „Лютнї“ відспіває дві нові композициї Галля; п-а Марек відспіває два соля; вкінци по раз перший виконає ся К. Сент-Саенса „Потоп“ (Le Déluge) біблїйний поемат в 3 частях з прелюдиєю на хор мішаний, голоси сольові і орхестру. Початок концерту о год. 7½ вечером. Вступ на салю 3 корони (крісла для пань і старших мужчин) ґалерия 1 кор.

— **Самбірска філїя „Просьвіти“** устроює в честь Тараса Шевченка дня 12 цьвітня (в четвер) с. р. торжественне народне віче з такою проґрамою: 1) Вступне слово; 2) Відчит на тему: Тарас Шевченко — поет; 3) Деклямация; 4) Слово на закінчене: Тарас Шевченко — патріот. — Вступ на віче вільний.

— **Вісти з товариства „Просьвіта“.** В місяци мартї с. р. внесено подання до Намістництва о заснованє нових читалень „Просьвіти“ в отсих 17 громадах: 1) В повітї Борщів: Капустинцї; 2) пов. Бучач: Чехів; 3) пов. Гусятин: Оришківцї; 4) пов. Коломия: Пилипи при Перерові; 5) пов. Підгайцї: Богатківцї; 6) пов. Перемишляни: Болотна, Утїховичі; 7) пов Рудки: Гошани, Розділовичі, Угерцї-сінявскі; 8) пов. Снятин: Карлів, Туглуків, Волчківцї; 9) пов. Сокаль: Старгород; 10) пов. Станиславів: Боднарів; 11) пов. Збараж: Медиинї 12) пов. Жидачів: Березина. Від нового року повстало нових читалень „Просьвіти“ найбільше в повітах: Рудки 4, Підгайцї і Снятин по 3. Снятиньский повіт, де півтора року тому не було ще анї одної читальнї „Просьвіти“, має їх тепер вже (заложених або зголошених) 8. Всїх читалень „Просьвіти“, заложених або закладаючих ся, а до намістництва зголошених, було з кінцем марта 857. Найбільше читалень „Просьвіти“ було в повітах: Перемишль 44, Рогатин і Стрий по 38, Борщів 36, Золочів 33. Найменше читалень „Просьвіти“ мали повіти: Лїсько і Сянік по 3, Чесанів і Добромиль по 5, Самбір 7. — Нових членів вступило до „Просьвіти“ в місяци мартї 84, а від Нового року 586. В тім самім часї вступило в роцї 1899-ім нових членів 424, а в 1898-ім роцї 680. Всїх членів вступило до „Просьвіти“ від еї завязаня по конець марта с. р. 12.612. — Книжочка за марець (І. Староруські оповіданя, вибрав і переповів др. Іван Франко“. II. „Справозданє з дїяльности тов. Просьвіта за рр. 1898 і 1899“, обіймаюча 60 сторін і велику таблицю), вже розіслана членам. Книжочка за цьвітень о новім законї будівлянім з додатком повістевим тепер друкує ся і розішле ся перед Великодними сьвятами.

Господарство, промисл, торговля, гіґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Подїл спільних ґрунтів і закон з дня 9 грудня 1899 о подїлї спільних ґрунтів та управильненю прав ужиткованя і заряду. — (І). Звичайно рівночасно зі зміжом (коммасациєю) переводить ся і подїл спільних ґрунтів та управильнює ся право ужиткованя і заряду, а то длятого, щоби вже все зробити за одним заходом. — Якіж то суть спільні ґрунти і длячого їх дїлить ся? По найбільшій части, а у нас майже виключно, суть спільними ґрунтами пасовиска і т. зв. громадскі лїси; сих послїдних єсть однакож дуже мало, а найбільше лиш пасовиск. Можуть також бути такі спільні ґрунти громадскі, котрі призначені на основне майно громади. Ті спільні ґрунти може ужиткувати або вся громада разом, як н. пр. толоку, пасовиско, або по черзї, після часу або міри. Найважнїйшими і найбільшими у нас суть пасовиска. — Чи спільне пасовиско потрібне чи нї? На се питанє не так легко відповісти. Як би спитати наших людий, то певно всї може без виимки громади сказали би що потрібне. Атже не так давно вела ся у нас борба о лїси і пасовиска, та ще й нинї не зовсім пезли еї слїди. А то чому? Бо наші господарі ще не научили ся і не чули ще до недавна, бо по части ще й нинї не чують потреби инакше господарити, як господарили їх діди і прадіди. Спільне або громадске пасовиско то перехід від напів дикого, кочівничого житя, до висшого степеня культури. Зимою — каже Рошер — годоване в стайни, лїтом кочовики. Для господарів, котрі не дибдять ся на то, щоби з як найменшого кусня землї видобути як найбільше пожитку, лиш щоби займати як найбільше землї, стаєсь спільне пасовиско великою вигодою, бо єсть бодай де вигнати худобу, єсть де еї, хоч би й лихо, попасти, а найважнїйша річ, не треба до кождої штуки пастуха, та можна непригоже під управу поле, хоч і далеко положене, використати на пасовиско. Але тота вигода буває доти, доки люди господарять по давному; скоро же зачнуть господарити розумнїйше, поступовїйше, то спільне пасовиско тратить свою вартість. Що з громадского пасовиска тому господареви, котрий держить кілька коров на молоко і годує їх лїтом та зимою в ста ни? З его пайки спільного майна користають другі. Або який хосен з пасовиска для того господаря, що не має нїякої худоби? Чи не лїпше було би для него, щоби єму виділили зі спільного ґрунту кусень припадаючий на него? Або знову так: Господарі в громадї розберуть пасовиско між себе; один хотів би своє поправити, обсїяти травою, та щож, коли сто инших не дадуть єму того зробити, випасуть, витолочать єму его пасовиско! А дальше: при спільнім пасовиску іде марно богато гною, худоба не добре випасає ся, буває легко виставлена на заразливі хороби, корови тратять молоко і т. д. Знайшло би ся ще богато инших таких обставин, котрі промавляють против спільного пасовиска, от хочби лиш то, що ізза пасовиска веде ся рік річно колотнеча майже в кождій громадї і люди стають собі ворогами. Отже щоби уникнути того всего і завести поступову, розумну господарку, робать ся двояко: або дїлить ся спільний ґрунт межи господарів, або лишає ся его спільною власностию, але заводить ся на нім иншу, лїпшу, відповіднїйшу потребам і часови господарку.

— Конюшину і траву можна сїяти або саму або під збіже від марта аж до мая. Сїянє під збіже має то добре до себе, що збіже ослонює молоденьку конюшину і травичку, але з другої сторони знов і за мало допускає сьвітла і відбирає сим ростинам поживу, а відтак і причиняє ся богато до висиханя землї. Длятого лїпше сїяти саму конюшину з травою. Сїяти треба раз одну половину насїня вздовж поля, а відтак другу половину в поперек. Єсть при тім трохи більше заходу, але за то засів буде рівномірнїйший. Коли сїє ся під збіже, то було би добре не сїяти більше, як лиш половину того збіжа, яке потрібне на звичайний засів. Коли сїє ся звичайно, рукою, то треба насамперед засїяне збіже заволочити, відтак

— Кілько за то хочете?.... Не гадайте, що мене на то зловите. Я маю досьвід в таких справах... го, го... маю досьвід!

Йов незвичайно зачудований витріщив очи. Опер долонї о колїна і не зводив очий з лиця пана посла.

— Не гнївайте ся, пане после... але менї здаєть ся, що тепер ви самі говорите загадочно і неясно.... Ваш палець.... нї, пане после, я вас не розумію....

Тиха усьмішка Помпілїя перемінила ся в голосний регіт. Єго тїло аж підскакувало і здавало ся, що хтось з заду підкидає его.

— Ви славні, пане Мрмолїя.... Отсе раз невинність... яке знамените удаванє! Правдивий мінїстер! Але ми між собою — тепер того цїлком не треба. Передомною не потребуєте цїлком скривити ся. Я дуже добре знаю як пересьвідченя купують ся і продають ся. Наприклад моє зміняв я вже чотири рази. То дуже добре. Чоловік чує себе як новонароджений... Але говорім о справі... Кілько за него хочете? Правду кажучи не дуже тепер о то журю ся. Нинї пересьвідченя дуже дешеві. За одну усьмішку у відповіднім часї і відповіднім місци дістане ся пересьвідченє. Впрочім тепер загально признають, що то вже старосьвітска річ....

Мрмолїя скочив з крісла.

— Алеж бійте ся Бога, пане после — я не продаю мого пересьвідченя. Цїлком нї. Моє пересьвідченє то не забобон. А до того оно оправлене в зелену шкіру.... Прошу, дуже вас прошу, віддайте менї его.

Лице Помпілїя стало нараз поважне і холодне.

— Яким сьвітом вяжете ви мою особу з вашим пересьвідченєм?... О, лише не висновуйте з нашої розмови нїяких невірних заключень. То моглоби вам пошкодити... Я не маю нїякого пересьвідченя; на кілька днів я навіть моє пересьвідченє заставив. А колиб і мав єго то не дав би вам. Потребую єго в недїлю на збори виборців... Впрочім гадаю, що наша розмова безхосенна; не маємо з собою нїчого більше до говореня.

Взяв часопись в руку і почав еї з занятем читати. Мрмолїя якийсь час приглядавсь єму з боку. Вкінци махнув рукою і вийшов....

В голові єму шуміло, страшний сум заступив єму очи, сьвіт видававсь єму нудний і противний. На мостї зітхнув і задержав ся. Дивні гадки находили на него, але він — поважний і статочний чоловік не піддавсь їм. Самоубийство було для него осоружне вже хочби для самих поговірок і обидливих здогадів по смерти. Крім того пригадав собі, що против самоубийства виступали найлїпші фільософи як теперішні так і старинні.

Розстроєний, сумний і утомлений пустив ся в напрямі до редакциї „Правди“. По дорозї роздумував над яким відповідним оповіщенєм, що звернулоби дискретно а однаково зрозуміло увагу публики на згублену річ. Бояв ся, щоби не викликати якого хибного погляду і на додаток не обезславити себе непотрібно. Очевидно що єму богато завиcїло на своїй чести і на поважаню у людий. Навіть люди без пересьвідченя люблять пошану і не хотять еї втратити.

В перший хвили видавалось єму, що редакцийна комната пуста, але відтак замітив в однім кутї між книжками і паперами суху стать Амврозия Кошути, співредактора часописи.

Мрмолїя поклонив ся, Кошута сидів непорушно. Мрмолїя закашляв, Кошута нї оком не повів. Мрмолїя крикнув, Кошута підняв голову,.. Пара злобних очий дивила ся на Йова. Лице було сїде, покрите грубою верствою пороху, червоне волосє безладно спадало на низьке чоло.

— Я хотів би, пане редактор, оповістити у вашій часописи, що на нещастє я згубив моє пересьвідченє....

— В адмінїстрациї!

— Нї, пане редактор, справа дуже важна і тому я хотів би, щоби то можна умістити між новинками....

— О чім?

— О моїм пересьвідченю.

Кошута потер ніс рукою.

— Поясніть менї — що ви властиво розумієте під тим дивним словом?

Мрмолїя видивив ся на него.

— Ну, що за чорт — то пересьвідченє?

— Але я того не можу вам пояснити, пане редактор. Справдї нї. Я не учив ся льоґіки то й не можу ясно того сказати.... Пересьвідченє?... Пересьвідченє!... То така річ.... що

сіяти грубше насінє трави, н. пр. райґрас, а наконець дрібнійше насінє трави і конюшину а наконець то все привалкувати.

— Суниці і полуниці. Хто би хотів займати ся управою суниць а ще більше полуниць, мусів би мати хиба вже більший город, бо суниці потребують богато місця. Але й поменші господарі, коли дбають про город, могли би займати ся управою суниць, котрим можна зробити місце де в саді або обсаджувати ними грядки. Суть головно два роди суниць: а) з великими овочами, що родять лиш раз і розмножують ся відчитками (відчиток вибігає від головного корчика, повзе по земли і пускає в землю корінці, з котрих відтак вирастає новий корчик), т. зв. полуниці; б) з малими овочами, без відчитків або т. зв. місячні суниці. Полуниць єсть яких 1000 всіляких сорт, а декотрі мають навіть такі овочі як великий волоский оріх. Полуниці можна розмножувати з зерна або з відчитків. Суть такі полуниці, котрі навіть не можна инакше розмножувати як відчитками, бо їх овоч не має зерна. Однакож розмножуванє полуниць з зерна вимагає богато заходу і єсть досить трудне, для того розмножує ся їх відчитками. Коли вже полуниці зародили і овочі зібрано, обчищує ся корчики з відчитків а при тім уважає ся, котрі з них пустили вже нові корчики та найстарші з них, т. є. найблизші до старого корчика викопує ся та пересаджує ся на окрему грядку добре погноєну і часто їх підливає ся. При садженю чи то корчиків суниць чи полуниць найважнійша річ в тім, щоби корчик добре засадити. Треба длятого уважати, щоби корінці при засаджуваню добре і широко розложити. Коли корінці розложить ся на всі боки, треба їх відтак так присипати, щоби земля була рівно з тим місцем, де з коріня вирастають галузки і листочки. Коли корчик глубше засаджений, то зле; коли засаджений висше, так, що вершки коріня вистають з земли, також зле. Звичайно садить ся і суниці і полуниці під зиму, коли хоче ся, щоби они на рік родили; можна однакож садити і з весни. Суниці родять через 4—5 літ добре на однім і тім самім місци, але пізнійше треба вже для них вибрати нове місце.

— Розсада без розсадників. Хто хоче мати розсаду без роблення до того розсадників, нехай зробить так: Вибирає ся затишне місце, куди не заходить вітер ані від півночи ані від всходу і заходу, а положене лиш до сонця на полудне, та поділити єго на грядочки. В марті або цьвітни, скоро на то позволить погода, гноїть ся ті грядочки або коротким обірником або компостом, копає ся дрібно і розбиває ся грудки, заскороджує ся і обсіває ся. Колиб ґрунт був тяжкий, то треба додати після потреби піску. Ще ліпше погноїти і скопати вже в осени, щоби земля через зиму могла добре перемерзнути і розсипати ся. Грядочки ті засіває ся не конче густо насінєм і вкриває ся ріщем, щоби птиці не визбирували зерна. В той спосіб можна засівати всіляку ранну городнину як карафіоли, каляріпу, салату, волоску капусту без розсадника на розсаду, а хоч она й не буде так ранна як з розсадника, то зато розсада видержить скорше студінь і непогоду. Скоро розсада зійде, то здоймає ся ріще і промикує ся єї, де би була за густа.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— Весна дуже опізняє ся а зима не хоче попустити ся. Ще вчера падав сніг в Перемишли, Львові і Чернівцях. Однакож зачинає ся вже виногоджувати ся, але воздух все ще дуже холодний.

— Павло Парей (Paul Parey), властитель найбільшої на цілу Німеччину і Австрию господарскої книгарні в Берлині, помер оногди в шісдесятім році житя. За єго великі заслуги для господарства надав був єму університет в Галле титул почестного доктора фільософії.

☞ Ціна подана в короновій валюті.

— **Ціна збіжа у Львові** дня 3-ого цьвітня: Пшениця 7·— до 7·20 Кор.; жито 5·40 до 5·60; овес 5·25 до 5·50; ячмінь пашний 4·60 до 5·—; ячмінь броварний 10·75 до 11·25; горох до вареня 6·50 до 15·—; вика 6·— до 7·—; сімя льняне —·—до—·—; сімя конопельне —·— до —·—; біб —·— до—·—; бобик 5·20 до 5·50 гречка —·— до.—; конюшина червона 70·— до 88·—; біла 50·— до 70·—; тимотка 28·— до 34·—; шведска 70·— до 85·—; кукурудза нова —·— до —·—; хміль—·— до—·—; ріпак 10·75 до 11·25. Все за 50 кільо loco Львів.

— **Ціна безрог у Відни.** На торг дня 3 марта привезено загалом 9105 штук безрог а між тими з Галичини 4.815 штук. За тучені угорскі плачено 96 до 98 сот., за галицкі молоді 66 до 82 сот. за кільо живої ваги.

— **Ціна всіляких товарів**: Цукор: сирий loco Aussig платять 26·60 Кор. прод. 26·70 Кор. Рафінада І-а з Відня цілим ваґоном платять 84·75 Кор.; продають 85·— Кор. — Цукор в гранках І а платять 86·75 продають 87·— К.; ІІ-а 86·25 до 86·50 К. — Цукор у великих головах моравский на — цьвітень-май платять 27·— продають 27·50 Кор.; в малих головах 27·25 до 27·75 К. — Кава: Сантос з Триесту платять 49·—, продають 52·— К. Сантос ординарна плат. 48·—, прод. 46·— К.— Порторіко після сорти плат. 80·— прод. 122· К. Ява жовта, середна плат. 76·—прод. 120· К Коріне: Перець чорний з Триесту 74·—; прод. 75·— К. перець білий плат. 113·—, прод. 115·— К. Все за 50 кільо. Олива італіяньска найліпша 120 К. до 160 К., грецка і левантска 74 до — К. за 100 кільо без мита і бочки з Триесту. — Сушені сливки: Босаньскі 80 до 85 штук на кґ. по 28½ К., 95 до 100 штук на кґ. по 23½ К.; 115 до 120 штук на кґ. 17½ К.; сербскі 80 до 85 штук на кґ. 28 К.; 95 до 100 штук на кґ. 16 К. за 50 кільо з Будапешту.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 4 цьвітня. Є. В. Цісар був вчера на представленю в міскім ювілейнім театрі. Монарх оглянув театр і висказав ся з великим признанєм о цілім єго устроєню.

Софія 4 цьвітня Князь Фердинанд виїхав звідси вчера. Князь має удати ся до Відня.

Петербург 4 цьвітня. Рада міністрів ухвалила нагло значне підвисшене російскої фльоти военної і призволила на сю ціль кредит в висоті 50 міліонів рублів.

Льондон 4 цьвітня. З Бушманскоп доносять під днем 2 с. м.: Бури все ще держать в своїх руках водопроводи. Дня 1 цьвітня вела ся там цілий день борба.

Льондон 4 цьвітня. Між Бльомфонтен а Брандфордом прийшло кілька разів до битви. Анґлійці мали великі страти. Здає ся, що сими днями прийде до більшої битви. Обі сторони громадять войско.

люди мають єї при собі, коли єї потребують.... Пан Помпілій Стреха каже, що оно вже вийшло з моди, а мій приятель Семпроній називає то навіть старим дрантєм.... моє на примір було оправлене в зелену шкіру, Семпронієве лиш зброшуроване.... Дехто має лиш окладинки, нераз дуже красні окладинки — професор Панкратий Мульва має окладинки вибивані золотом — а все таки то лиш окладинки.... Справді, не можу вам того добре пояснити....

Кошута задумав ся.

— Пересьвідчене.... пересьвідчене....

Вкінци підійшов до шафи і вийняв звідтам великий лексикон. — Якийсь час читав, похитав головою і обернув ся відтак до Мрмолії.

— А ви звідки взяли то своє пересьвідчене? Украли?

— Ні, ні.... борони Боже... чому би я мав єго красти?

— Гм.... хто знає; на всякий спосіб.... ваша справа не конче чиста.

— Алеж, прошу вас — о що ви мене підозріваєте?

Кошута здвигнув плечима.

— Отже напишіть оповістку.... Властиво — до чого то потрібне?... Я ще ніколи не бачив пересьвідченя а однако чесно жию. Мої статі — не хвалячи ся — просто ґеніяльні. Гадка публики.... Як видко, ви не належите до новітного товариства — маєте старосьвітскі погляди.... Але то ваша річ. — Як має звучати оповістка?

Мрмолія затиснув уста, поглянув крізь вікно і думав.

— Ну — якаж оповістка! — Пишіть: — Один чоловік — один загально поважаний, статочний чоловік — згубив дня 21 с. м. своє пересьвідчене. Хто би єго найшов зволить звернути. Винагорода після умови. Адресу подасть редакция.

Перо скрипіло по папери; Мрмолія мовчав. При єго послідних словах війшов до комнати начальний редактор. Здоймив з себе намітку, погладив рукою довгу, хорошу бороду, взяв купу паперу і сів. Коли єму Кошута розповів цілу справу, зморщив чоло, поглянув цікаво на Йова, але не сказав ні слова.

— — — — — — — — — — — —

Ще лиш одна замітка. Мрмолія не найшов свого пересьвідченя. По оповістці в „Правді“ зголосило ся множество несовістних людий; жадні обіцяної нагороди, приносили всякі дурниці — свої маловартні, цілком зужиті пересьвідченя, глупі забобони, дешеві публичні гадки і т. и. Один прислав єму навіть червоно оправленого Бедекера.... Очевидно, що Мрмолія не мав з того ніякої користи. Внаслідок тяжкого смутку і журби нидів чим раз більше; єго лиця запали ся, лікарі втратили всяку надію. Коло Богоявленія помер. Величавий похорон сьвідчив о загальній почести, якою тішив ся небіжчик.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского— під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).